

МОЕТО ЗАЙЧЕ

Азъ ходѣхъ често съ баща си на ловъ. Еднажъ той уби въ гората заякъ. Въ храститѣ, до убития заякъ, подскочи малко зайче. Толкозъ малко — колкото юмрукъ! Азъ го хванахъ. То горкичкото, треперѣше отъ страхъ. Дожалѣ ми. Отнесохъ го въ кѣщи. Поставихъ го въ едно сандѣче съ сѣно. Това бѣше кѣщичката му. Всѣки день му носѣхъ въ шише млѣко разредено съ вода. На шишето сложихъ биберонъ. Отпърво малкото сираче се боеше отъ мене, но полека-лека свикна. И всѣки день очакваше обѣда си. Следъ туй правѣше кѣси разходки въ малката си кѣщичка. Но при най-слабия шумъ се свиваше страховито въ рѣцетѣ ми.

Зайчето растѣше бързо! Вечеръ почна да се разхожда изъ двора. Ядѣше сѣно, но повече обичаше да пие млѣко.

Започна да стои често въ градината. Бѣлиятъ равнецъ и радиката му станаха най-любимо ядене и замѣстиха млѣкото. И започна малкото зайче само да се храни. Но пристѣпваше страховито и извърѣщаше глава на вси страни. Само отъ менъ не се боеше. Щомъ се изправѣхъ предъ него, то стоеше спокойно, гледаше ме и премигваше.

Изминаха се четири месеца. Моето малко зайче стана голѣмъ заякъ. Той стоеше по цѣлъ день замисленъ въ градината. Винаги тѣженъ. И азъ разбрахъ! Тѣгуваше за своята родина — гората. Дожалѣ ми. Решихъ да го върна тамъ, откъдето го взехъ.

Единъ день го сложихъ въ човалъ. Стигнахъ до онзи храстъ, гдето нѣкога баща ми уби майка му. Отворихъ човала. Заякътъ излѣзе. Погледна свежата зеленина съ голѣми, очудени очи, после погледна и мене и бавно заскача по тревата. Обърна се още единъ пѣтъ и се изгуби въ гората. Отъ тогава азъ не видѣхъ вече моя заякъ.

Г. Червенковъ